

trænge til at sive Næsten af de 24 Timer — saa kan der ikke være Spørgsmaal om disse 136 Rd.; om der ibrigt kan være Spørgsmaal om et Lønningstillæg, er en anden Sag, men de 136 Rd. under den Forebending, hvorunder man har forlangt dem, kunne vi ikke give. Spørgsmaalet bliver nu, om man kan bevilge dem af Hensyn til, hvad det ærede Medlem forøvrigt har anført; men heller ikke paa Grund af dette kan jeg tilraade at bevilge nogen Lønningforhøielse; thi, har jeg forstaaet ham ret, vil det ikke være mange Aar, inden vi maae antage to Massinmestere, nemlig en Mand og en Qvinde, idet Massinmesteren, forsaavidt jeg har forstaaet det ærede Medlems Ytring, behøver en Mand, som kan gaae imellem Qvinde, som om han var en Qvinde. — Saadanne have vi ikke her i Landet, og at forstrive dem langt borte fra kunne vi ikke være tjente med, saa at vi blive nødt til at træffe en anden Foranstaltning. Seg skal gjøre det ærede Medlem (Brun) opmærksom paa, at naar han har henviist til den høie Løn, som tilsvarende Bestillingsmænd ved Dampskibene kunne have, saa raad Manden til heller at søge til disse Dampskibe, hvor han fortjener Mere, men saa vil det ærede Medlem rimeligviis faae det Svar: „Nei, jeg har det saa godt, saa luunt og saa sikkert her, at jeg vil blive,“ medmindre hans Kone maaffee kunde sige: Seg har det ikke morsomt nok. Udvalget er ogsaa kommet under Veir med, at denne Mand ikke morer sig nok, men det vil jo ikke kunne indvindes ved det Lønningstillæg, hvorom der her er Tale; en lignende Anke vil kunne fremtræde igjen, og der vil da idelig komme nye Forlangender. Det er derfor Noget; sem efter min Mening bør gjælde som en almindelig Regel for alle dem, som have Bestyrelsen af Foranstaltninger af denne Art, at de tiltrods for alle de Besværligheder, som kunne følge deraf, kort og godt sige: „Her er Grændsen, videre gaaer den ikke, er det ikke tilstrækkeligt, maae vi stilles ad.“ Naar man gaaer frem paa den Maade, faaer man tilfredse Undergigyne, ellers lever man idelig under Utilfredshed og Magtesløshed. — Det ærede Medlem har ogsaa nævnt en anden Gjenstand, som ligeledes bør berøres her, fordi den har en mere almindelig Charak-

ter; jeg sigter her til Begjæringen om at lade Regnskaberne revidere der paa Stedet. Det ærede Medlem meddeelte i den Anledning, at hidtilbogs havde Revision været overflødig, idet man havde haft en Sikkerhed deri, at Bogholderen havde ført sit Regnskab for sig, og at Bogholderen havde ført, hvad jeg vil kalde et Contraregnskab for sig, og naar de to Regnskaber stemmede sammen, var der Sikkerhed for, at Bogføringen var rigtig, idetmindste var der den høieste Grad af Sandsynlighed derfor, naar begge Regnskaber vare førte redbeligt; men nu siger han, at Forvalteren har hørt op dermed; hvorfor? Det ærede Medlem vil rimeligviis svare mig: fordi Forvalteren antog, at det ikke hørte til hans Bestilling, men ifsaafald skulde Directionen svare: „Seg synes, det hører til din Bestilling,“ gaaer han ikke ind derpaa, svarer Directionen atter: „Saa synes jeg ikke om at beholde Dig, og saa ere vi sær-dige,“ at faae Forvaltere er ikke vanffelligt, det ærede Medlem maa vide, at man i Duffinviis kan faae dem meget gode; at faae Massinmestere kan maaffee være vanffelligere, men det gaaer vel, naar man morer dem bedre.

Seg kommer nu til en Sag, der ligger for med større Albvor, jeg mener den Helsingørskke Beting. Den ligger for i tredje Stikkelse. Ministeriet har i Grunden begjært en Ophælingsbeting, bygget af Staten selv, i det forsængelige Haab, at et Compagni skulde være tilstede, som skulde udbytte den igennem Leie paa den Maade, at naar den ikke indbragte Noget, fik Staten ikke det Allermindste af sine udlagte Penge, det vil sige, at dersom man tænker sig, at der mellem dem, som havde stor Indflydelse paa dette Selskab, fandtes Mand, der havde mere Fordeel af Havariforretninger end af Skibsbyggerforretninger, saa kunde de tilbyde de laveste Priser, for at reparere Skibe, og paa den Maade vænne dem ind til Havnen; Tabet af de udlagte Penge gif nemlig paa Statens Regning, medens Fordelen gif i disse Mænds Lomme, med den lille Forfjel, at Staten ganske vist ogsaa har Noget af ethvert Fartøi, der kommer ind i Havnen; dette er ogsaa blevet anført som en Grund til at gaae ind paa Forflaget, at Betingen vilde fremkalde større Til-